

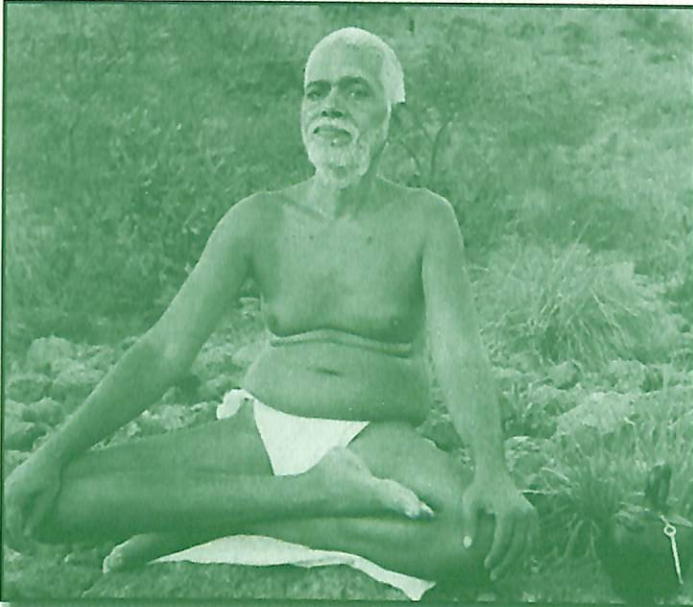
ஓம் நமோ பகவதே ஸ்ரீ ரமணாய

உபதேச உந்தியார்

|| **उपदेशसारः** ||

உபதேஸ ஸாரம்

நூல் வரலாறு மற்றும் விளக்கவுரை

மூலம்

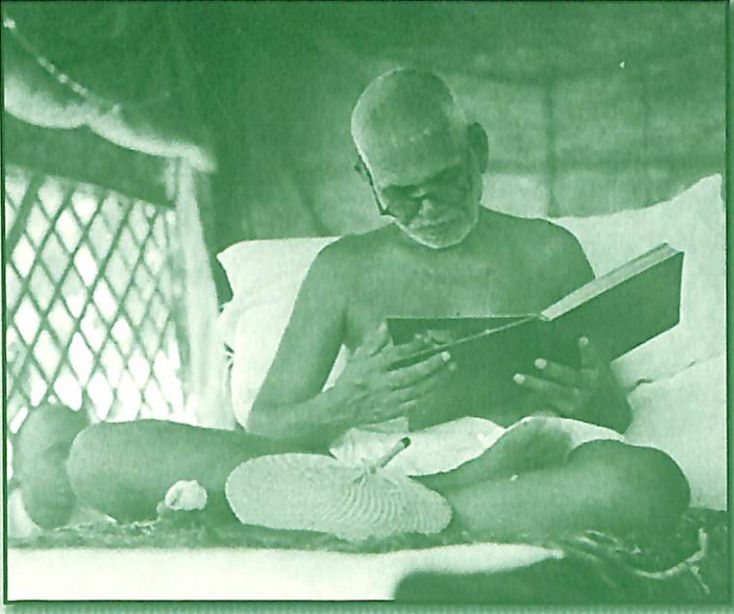
பகவான் ஸ்ரீ ரமண மகரிஷிகள்

பதிப்பாளர்

ஸ்ரீ ரமண பக்த ஸமாஜம்
சென்னை - 600 033.

ANo: 13486

சமர்ப்பணம்

உதித்த இடத்தில் ஓடுங்கி இருத்தல்
அதுகன்மம் பக்தியும் உந்தீபற
அதுயோக ஞானமும் உந்தீபற

—உள்ளது நாற்பது, பா.10

हृत्स्थले मनः स्वस्थता क्रिया ।
भक्तियोगबोधाश्च निश्चितम् ॥

ஹ்ருத் ஸ்தலே மன: ஸ்வஸ்த தாக்ரியா |
பக்தி யோக போதாஸ்ச நிஸ்சிதம் ||

ஓம் நமோ பகவதே ஸ்ரீ ரமணாய

உபதேச உந்தியார்

॥ उपदेशसारः ॥

உபதேஸ ஸாரம்

நூல் வரலாறு மற்றும் விளக்கவுரை

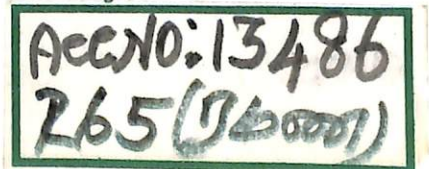
மூலம்

பகவான் ஸ்ரீ ரமண மகரிஷிகள்

பதிப்பாளர்

ஸ்ரீ ரமண பக்த ஸமாஜம்

சென்னை - 600 033.

முதற்பதிப்பு: 2009

உரிமை: ஸ்ரீ ரமண பக்த ஸமாஜம்

ஸ்ரீ ரமண பக்த ஸமாஜம்

5, போஸ்டல் காலனி 2^{வது} தெரு,

மேற்கு மாம்பலம்,

சென்னை - 600 033.

ph: 23716495 / 9444172623

fax: 044-24492420

e-mail: srhcpl@gmail.com

சார்பாக,

15-03-2009 முதல் 22-03-2009 வரை திருவண்ணாமலை
ஸ்ரீ ரமணாசிரமத்தில் நடைப்பெற்ற அதிருத்தர
மஹாயக்ஞ பூர்த்தி நாள் அன்று வெளியிடப்பட்டது.

Rs. 10/-

அச்சிட்டோர்:

சுரேஷ் ஆப்செட் பிரிண்ட்டர்ஸ்

151, சேணியம்மன் கோயில் தெரு,

தண்டையார்பேட்டை, சென்னை- 600 081.

தொ.பே. 25979700/25979699

ஓம் நமோ பகவதே ஸ்ரீ ரமணாய

நன்றியுரை

பகவான் ஸ்ரீரமண மகரிஷிகள் சம்பந்தப்பட்ட எந்தவொரு பணியும் மனதிற்கு அளவு கடந்த மகிழ்ச்சியையும் உற்சாகத்தையும் இடைவிடாமல் தருகின்றதென்பது ரமண பக்தர்களின் அனுபவமேயாகும். அத்தகைய மகிழ்ச்சியினால் உந்தப்பட்ட சேலம் மாநகரைச் சேர்ந்த ரமண அன்பர்கள் பகவான் ஸ்ரீரமண மகரிஷிகளுக்கு அந்நகரில் ஒரு திருக்கோயில் அமைத்து, 08-03-2009 அன்று கும்பாபிஷேகமும் செய்து தாம் மனிதப் பிறவியெடுத்ததன் பயனை அடைந்தனர். அவ்வமயம், எங்கள் ஸமாஜத்தின் சார்பில் ஸ்ரீபகவான் அருளிய உள்ளது நாற்பது, உள்ளது நாற்பது அனுபந்தம், உபதேச உந்தியார் ஆகிய நூல்களை ரமண அன்பர்கள் பாராயணம் செய்தவற்கு வசதியாக பதம்பிரித்து, அந்நூல்கள் தோன்றிய வரலாறுகளையும் இணைத்து ஒரு சிறிய புத்தகமாக வெளியிட்டு மகிழ்ந்தோம்.

இந்த புத்தகத்தைக் கண்ணுற்ற திருவண்ணாமலை ஸ்ரீரமணசிரம வேதபாட சாலையைப் பொறுப்பேற்று நடத்திவரும் ஸ்ரீமான் செந்தில்நாத கனபாடிகள் உபதேச உந்தியார், உபதேச சாரம் (சம்ஸ்கிருதத்திலும், தமிழிலும்) மேலும் அதற்கு ஒரு சிறிய பொழிப்புரையையும் சேர்த்து, வேதபாட சாலையில் கல்விபயிலும் வித்யார்த்திகளுக்குப் புரியும் வகையில், எளிமையான தமிழ் நடையில் வெளியிட்டால் மிகவும் பயனுள்ளதாக இருக்குமென்றுத் தெரிவித்தார்.

எனக்கும் இது மிகச் சிறந்த ஆலோசனையாகத் தோன்றவே, எங்கள் ஸமாஜத்தின் தலைவர்திரு. K. ஸ்ரீராம் அவர்களிடம் இதைத் தெரிவித்தேன். அவரும் உடனே இந்த புனித ரமணப் பணியில் தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொண்டு, சிறுவர்களுக்குப் புரியும்படியான எளிய தமிழ்நடையில் உபதேச சாரத்திற்கு ஒரு சிறிய பொழிப்புரையை எழுதிக் கொடுத்தார்.

ஸ்ரீரமணசிரமத்தில் 15-03-2009 முதல் 22-03-2009 வரை “அதிருத்ர மஹாயக்ஞம்” வெகு விமரிசையாக உலக அமைதிக்காக நடைபெற உள்ளது. அந்த புனித நிகழ்ச்சியின் நிறைவு நாளன்று (22-03-2009) இந்நூலை வெளியிடுவதில் மகிழ்ச்சி அடைகிறோம்.

மிக குறுகிய அவகாசத்தில் இந்நூல் வெளியிடப் படுவதில் ஏதேனும் குற்றங்குறைகள் இருப்பின், பெரியோர்கள் பொறுத்தருள வேண்டுகிறோம்.

மேலும் ஒரு ரமண பணியில் ஈடுபட வாய்ப்பினைத் தந்தருளிய ஸ்ரீபகவானுக்கு எங்கள் நன்றிகளைச் சமர்ப்பிக்கிறோம். இப்பணியில் ஈடுபட்ட திரு. K. ஸ்ரீராம், பிழை திருத்திய திரு. ஆர். ராஜேஷ், DTP செய்த செள. R. பானுமதி, அச்சு பணி புரிந்த சுரேஷ் ஆப்செட் நிறுவனத்தினர் ஆகியோர் அனைவருக்கும் ஸ்ரீபகவானருளைப் பிரார்த்திக்கிறோம்.

திருவண்ணாமலை,
22-03-2009

இப்படிக்கு
சூளைமேடு, V. ரமணன்,
அறங்காவலர்,
ஸ்ரீ இஷ்ட ஸித்தி விநாயகர்
வேத பாராயண ட்ரஸ்ட், ரமண ஸமாஜம்,
சூளைமேடு,
பொருளாளர், ஸ்ரீ ரமண பக்த ஸமாஜம்,
மேற்கு மாம்பலம்.

ஓம் நமோ பகவதே ஸ்ரீரமணாய

உபதேச உந்தியார் (उपदेशसारः) - நூல் வரலாறு

சாக்ஷாத் பரப்ரும்ம சொரூபமே மனித வடிவம் பூண்ட பகவான் ஸ்ரீ ரமண மகரிஷிகள் அனைத்து கடவுள்களும் தாமேயென்னும் பூரணனந்த ஆன்ம ஞானம் பெற்றவராய் நம்மிடையே வாழ்ந்து காட்டினார். அவர்தம் அடியவர்கள் பற்பல மதத்தவராயிருந்தனர். அந்தந்த மதத்தவருக்கு அவரவர் இஷ்ட தெய்வமாக ஸ்ரீபகவான் காட்சியளித்த நிகழ்ச்சிகள் ஏராளம்! முருகப் பெருமானே தமக்கு அனைத்துமென்று வாழ்ந்த மதுரை திருமதி அலமேலு அம்மையாருக்கு ஸ்ரீபகவான் பழனியாண்டியாக காட்சி அளித்தார். தீவிர ராம பக்தராகிய திரு. T. K. சுந்தரேச ஐயர் அவர்களுக்கு சீதா, லக்ஷ்மண, பரத, சத்ருக்ன, ஆஞ்சனேய சமேதராய்த் தோன்றி அருள்பாலித்தார். அவருடைய தாயார் திருமதி. அழகம்மையார் சிவ பக்தையானதால், முதலில் நாகாபரணராகவும், பின்பு இலிங்க வடிவமாகவும் தரிசனம் தந்தார். நேபாள பக்தர் பாண்டே அவர்களுக்கு அண்ணாமலையார் கோவிலில் கர்ப்பகிரஹத்தில் உள்ள இலிங்கத்தில் ஸ்ரீரமணேசராகவே காட்சி அளித்தார். பற்பல அடியவர்கள் அவரை மஹாவிஷ்ணுவாக, முக்கியமாக திருப்பதி வேங்கடவனாகத் தொழுதனர். திருப்பதியில் செலுத்த வேண்டிய பிரார்த்தனைக் கடனை ஸ்ரீரமணசிமத்தில் செலுத்துவர். கிறிஸ்துவ மதத்தைச் சேர்ந்த அன்பர்கள் ஸ்ரீபகவானை பரமண்டலத்தில் வாழும் பரமபிதாவாகிய அருணாசலேசுவரன் நமக்கு அருள்பாலித்த தேவகுமாரனாக வழிபட்டனர். “இஸ்லாம்” என்றால் “அமைதி” என்பது பொருளாகும். ஸ்ரீபகவானின் சந்நிதியில் தொட்டால் ஒட்டிக் கொள்ளும் அளவிற்கு லவிய அமைதி அன்பர்களின் இதயத்தில் ஊடுருவிப்பாயும். ஸ்ரீபகவானின் இஸ்லாமிய அன்பர்கள் அருபராகிய அல்லாவின் சந்நிதியே இதுவென்று

பெரிதும் போற்றுவர். பார்ஸி மத அன்பர்கள் தங்கள் கடவுளின் சொருபமாகிய அக்னி ஸ்தம்பமே (நெருப்புத் தூண்) அருணாசலம்; அதன் மனித வடிவமே ஸ்ரீபகவானென்று தொழுதனர். இவ்வாறு அவரவர் இஷ்ட தெய்வங்களாக பற்பலரும் ஸ்ரீபகவானைப் போற்றி வணங்கியபோது, ஸ்ரீமுருகனுக்கு எந்த தெய்வமாக ஸ்ரீபகவான் காட்சி அளிக்கிறாரென்று அவரை ரமண அன்பர்கள் கேட்பதுண்டு.

இதற்கு பெரும்பாலும் ஸ்ரீமுருகனாரின் பதில் மௌனமாகவே இருந்து வந்தது. இறுதியில் பண்டைத் தமிழ் இலக்கிய மரபின்படி “திருவுந்தியார்” என்னும் கவிதைத் தொகுப்பை திருவருட்பிரேரணையால் தூண்டப்பட்டு ஸ்ரீமுருகனார் ஸ்ரீபகவானைப் போற்றிப் பாடி மகிழ்ந்தபோது, அன்பர்கள் இதுகாறும் கேட்டு வந்த கேள்விக்குத் தகுந்த பதில் கிடைத்தது. கிடைத்த பதிலோ அனைவரையும் ஆச்சரியத்தில் ஆழ்த்தியது; ஸ்ரீமுருகனாரின் உண்மையான மனப்பான்மையை வெளிப்படுத்தியது. ஒரு குறிப்பிட்ட தெய்வமாக காட்சியளிப்பதற்கு பதிலாக, ஸ்ரீமுருகனுக்கு ஸ்ரீபகவான் அனைத்து தெய்வங்களுமாகக் காட்சியளித்தார். இந்த அனுபவத்தையே ஸ்ரீமுருகனார் தமது திருவுந்தியாரில் ஒரு அற்புத சொல்லோவியமாகத் தீட்டி மகிழ்ந்தார். விநாயகப் பெருமான், முருக கடவுள், மஹாவிஷ்ணு, நரஸிம்மர், வாமனர், ஸ்ரீராமபிரான், ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவான், சிவபெருமான், புத்தர், ஏசு கிறிஸ்து ஆகிய கடவுள்களின் லீலைகளையெல்லாம் ஸ்ரீமுருகனார் ஸ்ரீபகவானின் லீலைகளாக இந்தத் திருவுந்தியாரில் போற்றியுள்ளார். ஸ்ரீரமண சந்நிதிமுறையில் இந்தத் திருவுந்தியார் இடம் பெற்றுள்ளது. (பாடல்கள் 1277 - 1420).

சம்பிரதாயத்தை யொட்டி ஸ்ரீபகவானை விநாயகப் பெருமானாகப் போற்றி திருவுந்தியாரைத் தொடங்குகிறார் ஸ்ரீமுருகனார். திரிபுராதி அசுரர்களை போரில் வெற்றி கொள்ள ஈசுவரன் புறப்பட்டபோது, தன்னை வழிபட மறந்ததைத் தண்டிக்க, தேரின் அச்சை முறித்த விநாயகப் பெருமான், தவறை உணர்ந்து ஈசுவரன் வேண்டவும், அவருக்கு வெற்றியைத் தேடித் தந்ததை “விநாயக வேங்கடன்” லீலை

என்று போற்றுகிறார். தாமியற்றிய பாடல்கள் அனைத்திலும் ஸ்ரீமருகனார் ஸ்ரீபகவானை “வேங்கடவன்” என்றே குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அடுத்து ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமி பிரம்மாவை சிறையிட்ட லீலையை ஸ்ரீபகவானின் திருவிளையாடலாகப் பாடுகிறார். பின்பு மஹாவிஷ்ணுவின் அவதாரங்களாகிய நரஸிம்மஸ்வாமி, வாமனர், ஸ்ரீராமபிரான், ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவான் ஆகியோர் பெருமைகளை ஸ்ரீபகவானின் மேலேற்றிப் பாடியுள்ளார். தொடர்ந்து சிவபெருமான் ஆலகால விஷமுண்டது, பிரமனின் தலையைக் கொய்தது, பிரம்ம விஷ்ணுக்களின் கர்வபங்கம், அந்தகாஸுர வதம், திரபுரங்களை எரித்தது, தக்ஷனை தண்டித்தது, கரித்தோலை ஆடையாய்த் தரித்தது, மன்மதனை எரித்தது, மார்க்கண்டேயருக்கு அருள்பாலித்தது, இராவணனுக்கு அருளியது, அருணாசல லிங்கோற்பவம் ஆகிய சிவ லீலைகளை ஸ்ரீபகவானின் லீலைகளாகப் பாடி மகிழ்கிறார். இறுதியாக, தாருக வனத்து ரிஷிகளை நல்வழிப்படுத்திய சிவ லீலையை பாடி முடித்தார்.

தாருக வன ரிஷிகள் வேத கர்மாக்களாகிய யாக, யக்ஞாதிகளில் மிகுந்த தேர்ச்சி பெற்று அஷ்டமா சித்திகளில் வல்லமை பெற்று விளங்கினர். அதனால் அவர்கள் செருக்குற்றுத் தமக்கு நிகர் எவருமில்லையென இறுமாந்தனர். ஜைமினி மஹாமுனி வகுத்த மீமாம்சை சாத்திரத்தைப் பின்பற்றி, வேதமே பிரதானம்; அதற்கு மிஞ்சியதோர் கடவுள் இல்லையென்று நம்பினர். மிகுந்த தூய்மையானவர்களாக இருந்தாலும், ஆன்மிக பாதையிலிருந்து வழிதவறிப்போய்விட்ட இந்த முனிவர்களை நல்வழிப்படுத்த ஈசுவரனே ஒரு இளம் சந்யாஸியாக தாருகவனத்தை அடைந்தார். அவருடன் மஹாவிஷ்ணுவும் மோகினி வடிவத்தில் சென்றார். தாருகவன ரிஷிகள் மோகினி வடிவத்தில் மயங்கினர். ரிஷிபத்னிகளோ சிவதேஜஸினால் ஈர்க்கப்பட்டு ஈசுவரனை தஞ்சமடைந்தனர். இது கண்டு வெகுண்ட ரிஷிகள் தம் மனைவியரின் கற்பிற்குக் களங்கம் விளைத்தனென்று ஈசுவரனை அழிக்கத் தம் முழு தபோபலத்தையும் உபயோகித்து ஒரு அபிசாரவேள்வியைத் தொடங்கினர். விதவிதமான தீய

சக்திகளை உருவாக்கி ஈசுவரனின்மீது ஏவினர். முதலில் கடுங்கோபக்கனலுடன் சீறிப் பாயும் புலியை அனுப்பினர். ஒரு ஆயுதமூலில்லாமல் தன்னந்தனியனாக நிற்கும் அந்த இளம் துறவி அப்போதே அழிந்தானென்று எண்ணினர். ஆனால் ஆச்சரியப்படும் வகையில் அந்த இளந்துறவியோ நகங்களையே ஆயுதமாகக் கொண்டு மிக எளிதாக அந்தப் புலியைக் கொன்றுவிட்டு ஒன்றுமே நடக்காததுபோல் அமைதியின் உருவமாக நின்றார். ரிஷிகளோ விஷத்தைக் கக்கும் பாம்புகளை ஏவினர். அவற்றையெல்லாம் ஆபரணமாக தன் மேனியில், ஆலகால விஷத்தையே உண்ட அத்துறவி தரித்தார். பயத்தை உண்டாக்கும் ஒரு மழுவையும், நெருப்புப் பந்தையும் (Fire-ball) வீசினர். அவ்விரண்டையும் தம் கைகளில் ஏந்தி தம் ஆயுதங்களாக மாற்றினார் ஈசுவரன். இப்போது ரிஷிகளுக்கு மேலும் கொடியதான தீய சக்திகளை உருவாக்க அவகாசம் தேவைப்பட்டது. எனவே ஈசுவரனின் கவனத்தைத் திசைதிருப்ப ஒரு மாணையும், டமருவையும் (டமரு - அளவில் சிறியதான மத்தளம் போன்ற வாத்தியம்) அனுப்பினர். ஈசுவரனும் அவற்றை ரசித்தவாறிருந்தார். பின்பு அவைகளையும் கைகளில் ஏந்திக் கொண்டார். அடுத்து ரிஷிகள் பயங்கரமான கபாலத்தை (மண்டை ஓடு) அனுப்பவும், அதை ஈசுவரன் தன் கையினில் ஒரு ஆயுதமாக ஏற்றுக் கொண்டார். பின்பு ரிஷிகள் பேய்களை உருவாக்கினர். அவை அனைத்தும் ஈசுவரனை அழிப்பதற்கு பதிலாக அவரைத் தலைவராக ஏற்றுப் பணிந்தன. இந்த விசித்திரத்தைக் கண்ட ரிஷிகள் முடிவில் தம் தவத்தின் சக்தி முழுவதையும் பயன்படுத்தி 'முயலகன்' என்னும் அரக்கனை உருவாக்கி, அவன் நிச்சயமாக வெற்றிபெறுவானென நம்பினர். ஆனால் ஈசுவரனோ அவனை தமது ஒரு காலடியில் அழுத்தினார். அவனால் போரிடுவதற்கு எழுந்திருக்கவே முடியவில்லை.

முதன் முதலாக தம் வாழ்க்கையில் ரிஷிகள் பயந்துபோயினர்; ஈசுவரன் தம் அனைவரையும் அழித்து விடுவாரென அஞ்சினர்; வேத கர்மாக்களினால் தாம் அடைந்த சக்திகள் முழுவதும் பயனற்றுப் போனதை உணர்ந்தனர்; அவர்களின் ஆணவம் அழியப் பெற்றனர்;

தாம் உய்ந்துபோகும் மார்க்கத்தைக் காட்டியருளும்படி இறைவனை வேண்டினர். அதனால் உண்மையாக ஈசுவரனுக்குத் தம்மை சரணாகதி செய்தனர். அவர்களின் மனமாற்றம் உண்மையானதென உணர்ந்த இறைவனும் தாம் தாருகவனத்திற்கு வந்த நோக்கம் நிறைவேறியதென மகிழ்ச்சி அடைந்தார். முதலில் ரிஷிகள், மற்றும் அங்கிருந்த அனைவரின்மீதும் தம் அருட்பார்வையைச் செலுத்தி அவர்களின் மனத்தை அமைதிப்படுத்தி, அவர்கள் அவருடைய உபதேசத்தை சரியான முறையில் கிரஹித்துக் கொள்வதற்குரிய பக்குவத்தை ஏற்படுத்தினார். பின்பு தம் உபதேசத்தை ஆரம்பித்தார். இதை ஸ்ரீமுருகனார் தமது திருவுந்தியாரில் கீழ்க்கண்டவாறு கூறுகிறார்:

காத்தருள் என்று கரையக் கருணைக்கண்

சேர்த்தருள் செய்தனன் உந்தீபற

சிவன் உபதேசம்இது உந்தீபற.

- திருவுந்தியார், ஸ்ரீரமண சந்நிதிமுறை, 1376.

இதுவரை நடந்த நிகழ்ச்சிகளையெல்லாம் ஸ்ரீமுருகனார் திருவுந்தியார் நடையில் பாடி வந்தார். சிவனுடைய உபதேசத்தை கூற ஆரம்பிக்கும்போது, இதை சாக்ஷாத் ஈசுவரனேயாகிய ஸ்ரீபகவான் அல்லவா அருளவேண்டுமென்று, ஸ்ரீபகவானிடம் தொடர்ந்து திருவுந்தியாரை இயற்றியருள வேண்டினார். தாம் ஈசுவரனே என்னும் சத்தியத்திற்கு உட்பட்டும், ஸ்ரீமுருகனாரின் அன்பிற்குக் கட்டுப்பட்டும் ஸ்ரீபகவான் தாம் அன்று தாருகவனத்தில் அருளிய சிவோபதேசத்தை மீண்டும் திருவுந்தியார் இசை நடையில் வார்த்தைகளில் வடிக்கலானார். ஸ்ரீமுருகனாரின் முயற்சியால் ஸ்ரீபகவான் அருளிய இந்த உபதேசம் காலகாலத்திற்கு ஆன்மிக மெய்யன்பர்களுக்கு ஒப்புயர்வற்ற ஒரு வழிகாட்டுதலாக அமைந்திருக்கிறது. இவ்விதம் உருவான 'உபதேச உந்தியார்' மற்றும் ஸ்ரீமுருகனாரின் முயற்சியால் உருவாகிய 'உள்ளது நாற்பது', குருவாசகக் கோவை ஆகியவை ஸ்ரீரமண பிரஸ்தானத்தரயம் என்று போற்றப்படுகின்றன.

பின்பு ஸ்ரீபகவான் யோகி ராமையா அவர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி உபதேச உந்தியாரை தெலுங்கில் 'உபதேச சாரம்' என்று மொழி பெயர்த்தார். காவ்ய கண்ட கணபதி முனிவர் வேண்டவும், ஸ்ரீபகவான் அதே தலைப்பில் ஸம்ஸ்கிருதத்தில் அருளிஞர். மேலும் குஞ்சு சுவாமிகள், ராமகிருஷ்ணன் முதலிய மலையாள அன்பர்களின் விருப்பத்திற்கிணங்கி மலையாளத்திலும் அதே தலைப்பில் கும்மிபாட்டாக மொழிபெயர்த்தருளினார்.

இவ்வாறு தமிழ், தெலுங்கு, ஸம்ஸ்கிருதம், மலையாளம் ஆகிய நான்கு மொழிகளிலும் ஸ்ரீபகவானாலேயே மொழிபெயர்க்கப்பட்ட பெருமை உடையது இந்த அற்புத வேதாந்த நூல்!

ஒரு அசைச்சொல் உயிர்த்துடிப்பு பெற்ற அதிசயம்

'திருவுந்தியார்' பாட்டமைப்பில் ஒவ்வொரு பாடலும் இரண்டு வாக்கியங்கள் கொண்டது. முதல் வாக்கியம் நீண்டும், இரண்டாவது குறுகியதுமாகும். ஒவ்வொரு வாக்கியமும் 'உந்தீபற' என்னும் சொற்றொடரோடு முடியும். முதல் வாக்கியம் நீண்டதாகையினால் இரண்டு வரிகளில் எழுதப்படுகிறது. எனவே பார்ப்பதற்கு ஒவ்வொரு பாடலும் மூன்று வரிகள் கொண்டதாகக் காணப்படும்.

திருவுந்தியார் இயற்றும்போது கவிதை புனைவோர் சொல்ல வந்த கருத்துக்களைக் கூறி இறுதியில் 'உந்தீபற' என்பதை இணைத்து விடுவர். ஆகவே 'உந்தீபற' என்பது 'அசைச்சொல்'லாக விளங்கும். 'அசைச்சொல்' என்பது கவிதை நயத்திற்காகச் சேர்க்கப்படும் பொருளற்ற சொல்லாகும். பொருள் ரீதியாக மூலக் கவிதையோடு சேராது. எனவே திருவுந்தியார் நடையில் இயற்றப்பட்ட பாடல்களுக்கு பொருள் காண்போர் 'உந்தீபற' என்னும் சொல் வரிக்கு வரி வந்தாலும், அதை உதாசீனம் செய்து விடுவர். ஆனால் இசைக்கும்போது உள்ளத்தை உருக்கும் தெய்வீக இசையாக கவிதையை மிளிரச்செய்வது இந்த 'உந்தீபற' என்னும் சொல்லே! ஆகவேதான் 'உந்தியார்'

பாடுவது பண்டைத் தமிழ் இலக்கியமரபாக உருவெடுத்து, காலங்காலமாக, மிகப் பிரசித்தமாக வழக்கில் இருந்து வருகின்றது. மாணிக்கவாசகர், வடலூர் வள்ளலார் சுவாமிகள் முதற்கொண்டு பற்பல ஞானிகள் “திருவுந்தியார்” பாடியுள்ளனர்.

“திருவுந்தியார்” கவிதை நடையில் “உந்தீபற” என்பது ஒரு அசைச்சொல்லாகப் பயன்படுத்தப்பட்டாலும், அதற்கென்று தனிப்பட்டதோர் பொருள் உண்டு. “உந்தி” என்றால் “உதைத்து” என்றும், “பற” என்பதற்கு “வானத்தில் பறத்தல்” என்றும் பொருளாகும். அதாவது “உதைத்துப் பற” என்பதாகும். இதற்கு சொற்களுக்கப்பாற்பட்டு விளங்குகின்ற ஆன்மிகப் பொருள் உற்றுநோக்கத்தக்கது.

“அகந்தை மன ஐம்புல விஷய வாசனையயத்ததாகிய பூவுலக வாழ்க்கையை, உன்னிடமுள்ள முழுசக்தியையும் ஒன்று திரட்டி, உதறித் தள்ளி, உதைத்தெழுந்து ஆன்மாதந்த சிதாகாசத்தில் சிறகடித்துப் பறந்து செல்வாயாக” என்பது அத்யாத்மப்பொருளாகும்.

கடலில் மூழ்சிய ஒருவன் எப்படி கரையை அடைய முழுமுயற்சியுடன் போராடுவானோ, அப்படி அகந்தை வாழ்வைத் துறந்து ஆன்ம வாழ்வை அடைய வேண்டுமென்பதே உந்தீபறி!

“வேற்று விகார விடக்குடம்பின் உட்கிடக்க ஆற்றேன் எம் ஐயா அரனேயோ என்றென்றுப் போற்றிப் புகழ்ந்திருந்து பொய்கெட்டு மெய்யானோர் மீட்டிங்கு வந்து வினைப்பிறவி சாராமே கள்ளப் புலக்குரம்பைக் கட்டழிக்க வல்லானே”.

என்று சிவபுராணத்தில் மணிவாசகப் பெருந்தகை நம்முள் தூண்டும் ஆன்மதாகப் பெருக்கே உந்தீபறி!

வீடு பற்றி எரியும்போது அதிலிருந்து வெளியேற ஒருவன் எவ்வாறு துடிதுடித்துப்போவானோ, அவ்வாறு அகந்தைமய ஜீவபோத வாழ்வைத் துறந்து, ஆன்ம வாழ்வை

அடைய முயற்சி செய்ய வேண்டுமென ஸ்ரீராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் அறிவுறுத்துவதே உந்தீபற!

“விழித்துக்கொள்! நிமிர்ந்தெழு! லக்ஷியத்தை அடையும் வரையில் ஓயாதே! (Awake! Arise! Stop not till the goal is reached!)” என்று ஸ்ரீ விவேகானந்தர் அறிவுறுத்தும் உபநிடத உபதேசமே உந்தீபற!

இவ்வாறு மிக உயர்ந்ததோர் ஆன்மிகப் பொருள் கொண்ட ‘உந்தீபற’ பண்டைத் தமிழ் மகளிர் விளையாட்டுக்களில் ஒன்றாக இருந்திருக்கின்றது. இந்த விளையாட்டில் ஒரு சிறுமி மற்றொர் சிறுமியை ‘உந்தீபற’ என்று கூறி, மெல்லத் தள்ளி விடுவது வழக்கம். இவ்வாறு ஆன்மிகத்தை விளையாட்டிலும் வைத்து மகிழ்ந்தது பண்டைத் தமிழர் சமுதாயம்.

ஸ்ரீமுருகனார் மூலமாக இந்த ‘உந்தீபற’ என்னும் சொல் ஸ்ரீபகவானிடத்தில் வந்து சேர்ந்தது. ஆண்டாண்டு காலமாக உயிரற்ற, பொருளற்ற அசைச்சொல்லாக இருந்த இந்தச் சொல், ஸ்ரீபகவானிடத்தில் வந்து சேர்ந்தவுடன், அதன் உண்மைப் பொருளில் ஒவ்வொரு வரியோடும் ஒன்று கலந்து, உயிர்த்துடிப்புள்ள சொல்லாக மாறியது விந்தையினும் விந்தையே! உபதேச உந்தியார் முழுவதும் ஸ்ரீபகவான் ‘உந்தீபற’ என்னும் சொல்லை உபயோகித்து ஆன்ம சாதகர்களை அகந்தை வாழ்வை விட்டு ஆன்ம வானில் பறந்து செல்ல அறிவுறுத்துகிறார்.

முதல் வரியிலேயே கர்மங்கள் (வினைகள்) பலன்தருவது இறைவனின் ஆணையினாலேயன்றி, அவைகளே தந்துவிடமாட்டா; ஏனெனில் அவைகள் உயிரற்ற சடம் போன்றவை என்றும், இறைவனோ சித் (அறிவு) சொருபமானவராதலின், சாதகர் வினைகளில் கவனம் செலுத்துவதைத் தவிர்த்து, அவற்றிற்கு மூல காரணமாகிய ஐம்புல விஷய சுகங்களை விடுத்து, இறைவனாகிய ஆன்ம பதத்தை அடைய உந்திப் பறக்க வேண்டுமென்கிறார். இப்படி ஒவ்வொரு வரியிலும் வித விதமான காரணங்களைக் கூறி, சாதகர் உந்திப்பறக்க வேண்டியதன் அவசியத்தை வலியுறுத்துகிறார். இவ்வாறு

பூரணப் பொருளாம் ஸ்ரீபகவானை வந்தடைந்த 'உந்தீபற' தானும் பூரணத்துவத்தை அடைந்து, தன் பொருளற்றத் தன்மை நீங்கி, அதன் உண்மைப் பொருளைப் பெற்றது.

இந்நூலில் 30-ம் பாடலை ஸ்ரீமுருகனாரே இயற்றியுள்ளார். அதில் ஸ்ரீமுருகனாரின் திருவுந்தியாரிலுள்ள மற்றைய பாடல்களைப் போலவே அவரியற்றிய இந்தப் பாடலில் 'உந்தீபற' பழையபடி அசைச்சொல்லாய் விளங்குகிறது.

ஆக, தமிழ் இலக்கியம் இதுவரை கண்டிராத வகையில் 'உந்தீபற' என்னும் சொல்லுக்கு ஸ்ரீபகவான் புத்துயிர் அளித்த புதுமை தமிழ் பண்டிதர்களெல்லாம் வியந்து போற்றுகின்ற ஒன்றாகும். புராணங்கள் ஈசுவரனை முதற் தமிழ் சங்கத்திற்குத் தலைமை தாங்குகின்ற அளவிற்கு தமிழில் ஓர் அளவு கடந்த பாண்டித்யம் பெற்றவராகப் போற்றுகின்றன. தமிழ் இலக்கியத்தில் எந்த தமிழ் மாமேதையும் செய்திராததோர் இச்செயலை உபதேச உந்தியாரில் ஸ்ரீபகவான் நிகழ்த்தியுள்ளது காலகாலத்திற்கு அந்த ஈசுவரனே ஸ்ரீபகவானாக அவதரித்துள்ளா ரென்பதையே நிரூபிக்கின்றது. இத்தகையதோர் அதியற்புத வேதாந்தப் படைப்பை ஸ்ரீபகவானிடமிருந்து உலகோர் நன்மைக்காகப் பெற்றுத் தந்த ஸ்ரீமுருகனுக்கு ஆன்மிக உலகம் என்றும் நன்றிக்கடன்பட்டுள்ளது.

உபநிடதங்கள் காட்டும் நேர்மார்க்கமாகிய நானார் விசாரத்தை விளக்கி நிற்கும் இவ்வரிய நூலை அருளிய திங்களுக்குடி திருவருளை ரமணேசன் வாழி!

இந்நூலை இசையெடுப்போரும், செவிமடுப்போரும், வசையறக் கற்போரும், கற்றுணர்ந்து, ஆங்கு ஆன்ம பதத்தில் நிலைத்து நிற்கும் மெய்யன்பர்களும் வாழி! வாழி!

நூல் வரலாறு முற்றிற்று

ஓம் நமோ பகவதே ஸ்ரீரமணய

உபதேச உந்தியார்

பாயிரம்

கன்மமயல் தீர்ந்து கதிகாண நெறிமுறையின்
மன்மம் உலகுஉய்ய வழங்குகெனச் - சொல் முருகற்கு
எந்தை ரமணன் தொகுத்துநந்தான் உபதேச
உந்தியார் ஞானவிளக்கு ஓர்.

பொழிப்புரை: வினைகளில் சிக்கித் தவிக்கும் அகந்தை மன
மயக்கம் தீர்ந்து, ஆன்ம ஞானமுறும் வழியினைத் தேர்ந்து
உய்யும் கதிகாண வழிகாட்டியருள்கவென்று வேண்டி
நின்ற முகவை கண்ண முருகனுக்கு பகவான் ஸ்ரீரமண
மகரிஷிகள் தொகுத்தருளிய உபதேச உந்தியார் என்னும்
இந்த அரிய நூல் ஆன்ம ஒளியைப் பரப்பும் ஞான
தீபமென்பதை அறிவாயாக!

உபோற்காதம்

1. தாரு வனத்தில் தவம் செய்திருந்தவர்
பூருவ கன்மத்தால் உந்தீபற
போக்கறை போயினர் உந்தீபற.

தாருக வனத்தில் வசித்திருந்த தவசிகள் அவர்தம் பூர்வ
கன்ம வாசனைகளால் ஆன்மஞானப் பாதையை விட்டு வழி
தவறிச் சென்றனர்.

2. கன்மத்தை அன்றிக் கடவுள் இலையெனும்
வன்மத்தர் ஆயினர் உந்தீபற
வஞ்சச் செருக்கினால் உந்தீபற.

ஆணவத்தால் வினைகளுக்கு மிஞ்சியதோர் 'கடவுள்'
இல்லையென்னும் மனப்பாங்குடையவராயினர்.

3. கன்ம பலம்தரும் கர்த்தற் பழித்துச்செய்
கன்ம பலம்கண்டார் உந்தீபற
கர்வம் அகன்றனர் உந்தீபற.

(அந்த இறைவனையே அழிப்பதற்காகச் செய்த முயற்சிகளெல்லாம் பயனற்றுப் போனதைக் கண்டு) இறைவனை மதியாமல் செய்யப்படும் வினைகள் பலம் குன்றி இகம், பரம் இரண்டிற்கும் பயன்தராதென்பதை உணர்ந்தனர்; தங்கள் ஆணவம் அழியப் பெற்றனர்.

4. காத்தருள் என்று கரையக் கருணைக்கண்
சேர்த்தருள் செய்தனன் உந்தீபற
சிவன் உபதேசம் இது உந்தீபற.

இறைவனைப் பணிந்துத் தங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று இறைஞ்சினர். இறைவனும் அவர்கள் மீது தம் கருணாகடாக்ஷத்தைச் செலுத்தினார்; பின்பு தம் உபதேசங்களை வழங்கினார்.

5. உட்கொண்டு ஒழுக உபதேச சாரத்தை
உட்கொண்டு எழும்சுகம் உந்தீபற
உள்துன்பு ஒழிந்திடும் உந்தீபற.

ஈசுவரன் அருளிய இந்த உபதேசத்தை நன்றாக மனதில் ஏற்று, அதன்படி வாழ்ந்தால் உள்ளத்தில் ஆன்மானந்தம் ஆவிர்ப்பவிக்கும், மனக்கவலைகள் சிறிதும் மிஞ்சாது அழியும்.

6. சார உபதேச சாரமுள் சாரவே
சேரக் களிசேர உந்தீபற
தீரத் துயர்தீர உந்தீபற.

ஆன்ம கலையின் சாரமாக விளங்கும் இந்த 'உபதேச சாரம்' என்னும் நூலைச் சார்ந்து, அதன்படி தம் வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொண்டால் நிரந்தரமான ஆன்ம சுகம் உள்ளத்தில் பெருக்கெடுத்தோடும்; அனைத்துத் துயரங்களும் முற்றிலுமாக அழிந்துவிடும்.

நூல்

1. கன்மம் பயன்தரல் கர்த்தனது ஆணையால்
கன்மம் கடவுளோ உந்தீபற
கன்மம் சடமதால் உந்தீபற.
2. வினையின் விளைவு விளிவுற்று வித்தாய்
வினைகடல் வீழ்த்திடும் உந்தீபற
வீடுதரல் இலை உந்தீபற.
3. கருத்தனுக்கு ஆக்கும் நிஷ்காமியகன்மம்
கருத்தை திருத்தியஃது உந்தீபற
கதிவழி காண்பிக்கும் உந்தீபற.
4. திடம்இது பூஜை செபமும் தியானம்
உடல்வாக்கு உளத்தொழில் உந்தீபற
உயர்வாகும் ஒன்றில்ஒன்று உந்தீபற.
5. எண்ணுரு யாவும் இறைஉருவாம் என
எண்ணி வழிபடல் உந்தீபற
ஈசன்நற் பூசனை உந்தீபற.
6. வழுத்தலில் வாக்குச்சம் வாய்க்குட் செபத்தில்
விழுப்பமா(ம்) மானதம் உந்தீபற
விளம்பும் தியானம்இது உந்தீபற.
7. விட்டுக் கருதலின் ஆறுநெய் வீழ்ச்சிபோல்
விட்டிடாது உன்னலே உந்தீபற
விசேடமாம் உன்னவே உந்தீபற.
8. அனிய பாவத்தில் அவன் அகமாகும்
அனனிய பாவமே உந்தீபற
அனைத்தினும் உத்தமம் உந்தீபற.
9. பாவ பலத்தினால் பாவனா தீதசற்
பாவத்து இருத்தலே உந்தீபற
பரபக்தி தத்துவம் உந்தீபற.
10. உதித்த இடத்தில் ஓடுங்கி இருத்தல்
அதுகன்மம் பக்தியும் உந்தீபற
அதுயோக ஞானமும் உந்தீபற.

11. வளி உள்அடக்க வலைபடு புள்போல்
உளமும் ஒடுங்குறும் உந்தீபற
ஒடுக்க உபாயம்இது உந்தீபற.
12. உளமும் உயிரும் உணர்வும் செயலும்
உளவாம் கிளைஇரண்டு உந்தீபற
ஒன்று அவற்றின்மூலம் உந்தீபற.
13. இலயமும் நாசம் இரண்டாம் ஒடுக்கம்
இலயத்து உள(ம்)எழும் உந்தீபற
எழாதுஉரு மாய்ந்ததேல் உந்தீபற.
14. ஒடுக்க வளியை ஒடுங்கும் உளத்தை
விடுக்கவே ஓர்வழி உந்தீபற
வீயும் அதன்உரு உந்தீபற.
15. மனஉரு மாயமெய்ம் மன்னுமா யோகி
தனக்கோர் செயலிலை உந்தீபற
தன்னியல் சார்ந்தனன் உந்தீபற.
16. வெளி விடயங்களை விட்டு மனம்தன்
ஒளிஉரு ஓர்தலே உந்தீபற
உண்மை உணர்ச்சியாம் உந்தீபற.
17. மனத்தின் உருவை மறவாது உசாவ
மனமென ஒன்றிலை உந்தீபற
மார்க்க(ம்) நேர் ஆர்க்கும்இது உந்தீபற.
18. எண்ணங்களே மனம் யாவினும் நானெனும்
எண்ணமே மூலமாம் உந்தீபற
யானா மனம்எனல் உந்தீபற.
19. நானென்று எழுமிடம் ஏதென நாட உண்
ணன்றலை சாய்ந்திடும் உந்தீபற
ஞான விசாரம் இது உந்தீபற.
20. நானென்று தானத்து நான்நான்என்று ஒன்றுஅது
தானாகத் தோன்றுமே உந்தீபற
தானது பூன்றமாம் உந்தீபற.

21. நானென்னும் சொற்பொருளாம் அது நாளுமே
நானற்ற தூக்கத்தும் உந்தீபற
நமதின்மை நீக்கத்தால் உந்தீபற.
22. உடல்பொறி உள்ளம் உயிர்இருள் எல்லாம்
சடம் அசத்தானதால் உந்தீபற
சத்தான நானல்ல உந்தீபற.
23. உள்ளது உணர உணர்வு வேறின்மையின்
உள்ளது உணர்வாகும் உந்தீபற
உணர்வே நாமாயுளம் உந்தீபற.
24. இருக்கும் இயற்கையால் ஈசஜீவர்கள்
ஒருபொருளே ஆவர் உந்தீபற
உபாதி உணர்வேவேறு உந்தீபற.
25. தன்னை உபாதிவிட்டு ஓர்வதுதான் ஈசன்
தன்னை உணர்வதாம் உந்தீபற
தானாய் ஒளிர்வதால் உந்தீபற.
26. தானாய் இருத்தலே தன்னை அறிதலாம்
தான் இரண்டு அற்றதால் உந்தீபற
தன்மய நிட்டை ஈது உந்தீபற.
27. அறிவு அறியாமையும் அற்ற அறிவே
அறிவாகும் உண்மைஈது உந்தீபற
அறிவதற்கு ஒன்றுஇலை உந்தீபற.
28. தனாதியல் யாதெனத் தான் தெரிகிற்பின்
அனாதி அனந்தசத்து உந்தீபற
அகண்ட சிதானந்த உந்தீபற.
29. பந்த வீடுஅற்ற பரசுகம் உற்றவாறு
இந்த நிலைநிற்றல் உந்தீபற
இறைபணி நின்றலாம் உந்தீபற.
30. யானற்று இயல்வது தேரின் எதுவது
தான் நந்தவம் என்றான் உந்தீபற
தானும் ரமணேசன் உந்தீபற.

ஓம் நமோ பகவதே ஸ்ரீரமணாய

வாழ்த்து

1. இருடிகள் எல்லாம் இறைவன் அடியை
வருடி வணங்கினர் உந்தீபற
வாழ்த்து முழங்கினர் உந்தீபற.

இந்த சிவோபதேசத்தை பெறும்பேறு பெற்ற தாருக வன
ரிஷிகள் ஈசனின் திருவடிகளைத் தொட்டு வணங்கினர்; மனம்
நெகிழ்ந்து போற்றி - போற்றி என்று வாழ்த்து முழங்கினர்.

2. உற்றார்க்கு உறுதி உபதேச உந்தியார்
சொற்ற குருபரன் உந்தீபற
சுமங்கள வேங்கடன் உந்தீபற.

அந்த சிவோபதேசத்தை தம்மை உற்று சரணடைந்த
தம் பக்தர்களுக்கெல்லாம் தம் பெருங்கருணையினால்
மீண்டும் உபதேசித்தருளினார் லோக மகா குருவாகிய
பகவான் ஸ்ரீரமண மகரிஷிகள்.

3. பல்லாண்டு பல்லாண்டு பற்பன் னூரூயிரம்
பல்லாண்டு பல்லாண்டு உந்தீபற
பார்மிசை வாழ்கவே உந்தீபற.

அத்தகு ஸ்ரீபகவான் பல்லாண்டு பல்லாண்டு
பற்பன்னூராயிரம் பல்லாண்டு பல்லாண்டு பார்மிசைவாழி!

4. இசை எடுப்போரும் செவி மடுப்போரும்
வசையறத் தேர்வோரும் உந்தீபற
வாழி பலஊழி உந்தீபற.

இந்த வேதாந்த கிரந்தத்தை சிரத்தையொடு
இசைப்போரும், அந்த இசையைக் கேட்போரும், அதை
பிழையறத் தேர்ந்து பயில்வோரும் வாழி!

5. கற்கும் அவர்களும் கற்று உணர்ந்து ஆங்குதான்
நிற்கும் அவர்களும் உந்தீபற
நீடுழி வாழியே உந்தீபற.

இந்த நூலைக் கற்போரும், கற்று உணர்ந்து, அதனால்
ஆன்ம இருப்புணர்வில் நிலைத்து நிற்போரும் நீடுழி வாழி!

உபதேஸ ஸார:

कर्तुराज्ञया प्राप्यते फलम् ।

कर्म किं परं कर्म तज्जडम् ॥

1

கர்த்து ராஜ்ஞயா ப்ராப்யதே² ப்லம் ।

கர்ம கிம்பரம் கர்ம தஜ்ஜட்ம்³ ॥

1

कृतिमहोदधौ यत्नकारणम् ।

फलमशाश्वतं गतिनिरोधकम् ॥

2

க்ருதி மஹோ³த⁴தென பதன காரணம் ।

²ப்லம் ஸாஸ்வதம்³ கதிநி⁴ ரோதகம் ॥

2

ईश्वरार्पितं नेच्छया कृतम् ।

चित्तशोधकं मुक्तिसाधकम् ॥

3

ஈஸ்வ ரார்ப்பிதம் நேச்ச² யாக்ருதம் ।

சித்த ஸோ⁴தகம் முக்தி ஸா⁴தகம் ॥

3

कायवाङ्मनः कार्यमुत्तमम् ।

पूजनं जपश्चिन्तनं क्रमात् ॥

4

காய வாங்மன: கார்ய முத்தமம் ।

பூஜனம் ஜப ஸ்சிந்தனம் க்ரமாத் ॥

4

ஓம் நமோ பகவதே ஸ்ரீரமணாய

உபதேஸ ஸாரம்

1. வினைகள் பாவ, புண்ணியங்களாகிய வினைப் பயன்களைத் தருவது இறைவனின் ஆணையினாலேயே ஆகும். ஆகவே வினைகள் இறைவனாக ஆகமுடியாது. ஏனெனில் வினைகள் உயிரற்றவை. (இறைவனோ அனைத்து உயிர்களுக்கும் உயிராக விளங்குபவர்).

2. வினைகள் தரும் பாவ, புண்ணியங்கள் (நல்வினை, தீவினைகளின் பலன்கள்) அனுபவிப்பதினால் தீர்ந்து போகுமென்றாலும், அவை மனிதனை மீண்டும் 'வினைகள்' என்னும் பெருங்கடலில் மீளமுடியாதபடிக்கு ஆழ்த்திவிடும் விதைகளாக உருவெடுத்து விடுகின்றன. அதனால் ஆன்ம வீடுபேறு அடைவதென்பதையே இயலாததாக்கிவிடும். (அப்படியென்றால் வினைப்பயன்களிடமிருந்து தப்பிப்பது எவ்வாறு?)

3. செய்யும் வினைகளின் பலன்களையெல்லாம் இறைவனுக்கு அர்ப்பணித்து, இச்சையற்று வாழ்வதே சரியான 'வாழ்க்கை முறை' ஆகும். இதனால் சித்த சுத்தி ஏற்படும்; ஆன்ம வீடுபேறு அடையும் மார்க்கமும் புலப்படும்.

4. (மேற்கண்டவாறு நிஷ்காம்யமாக செய்யும் வினைகளையெல்லாம் இறைவனுக்குச் சமர்ப்பித்து வாழும்போது உள்ளத்தில் பக்தி தோன்றும்). அதனால் செய்யப்படும் வினைகளாகிய பூஜை, ஜெபம், தியானம் முதலியவை முறையே உடல், வாக்கு, மனம் ஆகியவற்றால் இயற்றப்படுவனவாகும். இவற்றில் வாக்கினால் செய்யப்படும் ஜெபம் உடலால் செய்யப்படும் பூஜையை விடச் சிறந்ததாகும். மனத்தினால் செய்யப்படும் தியானம் வாக்கினால் செய்யப்படும் ஜெபத்தினை விடவும் உயர்ந்ததாகும். இதனை திடம்பட (உறுதியாக) அறிவாயாக!

ஒப்பு: ஆன்ம சிந்தனையைத் தவிர வேறு சிந்தனை கிளம்புவதற்குச் சற்றும் இடம்கொடாமல் ஆத்மநிஷ்டாபரணம் இருப்பதே தன்னை ஈசனுக்கு அளிப்பதாம். -நானூர் அருண்மொழித் தொகுப்பு, ஸ்ரீபகவான்.

பொருள்: ஈசனுக்குத் தன்னை சரணாகதி செய்ய உதவும் சாதனங்களுள் மனத்தினால் இயற்றப்படும் தியானமே மிக மிக உயர்ந்த 'சரணாகதி' ஆகும்.

जगत ईशधी युक्त सेवनम् ।

अष्टमूर्तिभूदे वपूजनम् ॥

5

ஜகத் ஈஸ்தீ யுக்த ஸேவனம் ।

அஷ்ட மூர்த்தி ப்ருத்தேவ பூஜனம் ॥

5

उत्तमस्तवा दुच्चमन्दतः ।

चित्तजं जय ध्यानमुत्तमम् ॥

6

உத்த மஸ்தவா துச்ச மந்தத: ।

சித்தஜம் ஜப த்யான முத்தமம் ॥

6

आज्यधारया स्त्रोतसा समम् ।

सरत् चिन्तनं विरलतः परम् ॥

7

ஆஜ்ய தாரயா ஸ்ரோத ஸாஸமம் ।

ஸரல சிந்தனம் விரலத: பரம் ॥

7

भेदभावनात् सोऽहमित्यसौ ।

भावनाऽभिदा पावनी मता ॥

8

பேத பாவனா த்ஸோஅஹ மித்யஸௌ ।

பாவனா அபிதா பாவ னீமதா ॥

8

भाव शून्यसद् भाव सुस्थितिः ।

भावनाबलाद् भक्तिरुत्तमा ॥

9

பாவ ஸூன்யஸ த்பாவ ஸுஸ்திதி: ।

பாவ னாபலா த்பக்தி ருத்தமா ॥

9

5. (மேற்கண்டவாறு செய்யப்படும் உண்மை சரணாகதியினால் 'ஈசன்' என்று நினைத்து வழிபடும் உருவம் மட்டுமல்ல;) நாம் காணும் நீர், நிலம், காற்று, நெருப்பு, ஆகாயம், சூரியன், சந்திரன், ஜீவன் ஆகிய இறைவனின் எட்டு வடிவங்களும் (அஷ்டமூர்த்தம்), அதாவது காணப்படும் உயிரற்ற, உயிருள்ள அனைத்து வடிவங்களும் இறைவனின் வடிவமேயென்னும் ஞானம் பிறக்கும். ஆகவே அவையனைத்தையும் உரிய முறையில் வழிபடுவதே உண்மையான, மிகச்சிறந்த இறைவழிபாடு ஆகும்.

6. இறைவனைப் போற்றுவதில் உரத்த குரலில் வழிபடுவதை விடவும் மென்மையாக வாய்க்குள் ஜெபம் செய்வது சிறந்தது. அதனினும் மனத்தினுள் மானசீகமாகச் செய்வது மிகச் சிறந்ததாகும். இதுவே 'தியானம்' என்று போற்றப்படுகின்றது.

(வழுத்துதல்-போற்றுதல், வாக்குச்சம்-உச்சவாக்கு (உரத்தகுரல்), விழுப்பம்-மேன்மையானது, மானதம்-மானசீகம், விளம்பும்-சொல்லப்படும்)

7. (மானசீகமாக செய்யப்படும் தியானத்தில்) எண்ணங்களினால் மனம் புறமுகப் (புறர்முக) படுவதாகிய ஏகாக்கிரமற்ற தியானத்தை விடவும், தைலதாரையாக அகமுகப்பட்டு இடைவெளியில்லாமல் செய்யப்படும் தியானம் மிகவும் விசேஷமானதாகும்.

(கருதல்-தியானம், ஆறுநெய்வீழ்ச்சி-தைலதாரை, உன்னல்-1. எண்ணுதல், 2. தியானித்தல்)

8. தியானிக்கப்படும் இறைவன் தனக்கு அன்னியமானவன் என்று பாவிப்பதைக் காட்டிலும், (தன்னால் காணப்படும் அஷ்டமூர்த்தங்கள் மட்டுமல்ல) தானும் இறைவனே என்னும் அன்னியபாவமே தியானங்கள் அனைத்திலும் மிகச் சிறந்த தியானமாகும்.

9. (இத்தகைய அன்னிய தியானம் மேலும் மேலும் திடம்பட, அந்த உறுதியினால்) தியானத்திற்கு அப்பாற்பட்ட சகஜ நிர்விகல்ப (எண்ணங்களற்ற) சற்பாவத்தில் நிலைபெறுவதே 'பரபக்தி தத்துவம்' ஆகும். (பரபக்தி-பரமன், பக்தன் என்னும் பேதங்களற்று 'ஏகமேவாத்வதீயம் பிரம்ம' (இரண்டற்ற ஆத்மா ஒன்றேயாகப் பிரகாசிக்கின்றது) என்னும் உபநிஷத் வாக்கின்படி நிர்நாம, நிரூப பரப்பிரம்ம வஸ்துவாகத் தன்னை உணர்ந்து தானாயிருத்தல்) (பாவம் - நினைப்பு, பாவனாதிதம் - கற்பனைக்கெட்டாத, சற்பாவம் - இருப்புணர்வு, தத்துவம்- யதார்த்த நிலை).

हत्स्थले मनः स्वस्थता क्रिया ।

भक्तियोगबोधाश्च निश्चितम् ॥ 10

ஹ்ருத்² ஸ்தலே மன: ஸ்வஸ்த² தாக்ரியா ।

பக்தி⁴ யோக³ போ⁴ தாஸ்ச நிஸ்சிதம் ॥ 10

वायुरोधनाल् लीयते मनः ।

जालपक्षिवदो धसाधनम् ॥ 11

வாயுரோத⁴னா ல்லீயதேமன: ।

ஜாலபக்ஷி³வ த்⁴ரோத⁴ஸாதனம் ॥ 11

चित्तवायव श्रित्क्रियायुताः ।

शास्त्रयोर्द्वयी शक्तिमूलका ॥ 12

சித்தவாயவ ஸ்சித்தக்ரியாயுதா: ।

ஸாக² யோர்த்வயீ³ ஸக்தி மூலகா ॥ 12

लयविनाशने उभयरोधने ।

लयगतं पुनर् भवति नो मृतम् ॥ 13

लयவினாஸனே உ⁴பயரோத⁴னே ।

லயக³தம்புன ர்பவதி⁴னோம்ருதம் ॥ 13

प्राणबन्धनाल् लीनमानसम् ।

एकचिन्तनान् नाशमेत्यदः ॥ 14

ப்ராண³ பந்த⁴னா ல்லீன மானஸம் ।

ஏகசிந்த³னா ன்னாஸ மேத்யத: ॥ 14

10. 'நான் என்னும் முதல் எண்ணம் உதிக்கும் இடமாகிய ஆன்மாவில் மீண்டும் எழாமல் ஒடுங்கி ஆத்ம நிஷ்டாபரனாக இருப்பதே கர்மயோகம், பக்தியோகம், ராஜயோகம், ஞானயோகம் ஆகிய சதுர்வித யோகங்களாம்.

11. வலையில் அகப்பட்டுக்கொண்ட பறவையைப்போல் பிராணனை உள்ளே அடக்குவதினால் மனம் ஒடுங்கும். மனத்தை செயலறச் செய்ய இது ஒரு உபாயமாகும்.

(வளி-காற்று, பிராணன், புள்-பறவை, வளியுள்ளடக்குதல்-பிராணயாம அப்யாஸம்)

12. (இதற்குக் காரணம்) மனமும் உயிரும் முறையே உணர்வாகவும் (நினைப்பாகவும்) செயலாகவும் உள்ளன. இவை இரண்டிற்கும் பிறப்பிடம் ஒன்றே!

(மனம்-சூஷ்ம சொரூபம்; உயிர் (பிராணன்) அதன் ஸ்தூல சொரூபம்)

ஒப்பு: நினைவே மனத்தின் சொரூபம். நானென்னும் நினைவே மனத்தின் முதல் நினைவு; அதுவே அகங்காரம். அகங்காரம் எங்கிருந்து உற்பத்தியோ, அங்கிருந்துதான் மூச்சுக் கிளம்புகின்றது. ஆகையால் மனம் அடங்கும்போது பிராணனும், பிராணன் அடங்கும்போது மனமும் அடங்கும். -நானார் அருண்மொழித் தொகுப்பு, ஸ்ரீபகவான்.

13. மனோலயம், மனோநாசம் என்று மனத்தின் ஒடுக்கம் இரண்டு வகைப்படும். மனோலயத்தில் ஒடுங்கிய மனம் மீண்டும் உயிர்த்தெழும். மனோநாசத்தில் மாய்ந்த மனம் மறுபடி எழாது.

14. பிராணயாமத்தினால் ஒடுக்கப்பட்டு, செயலற்றுப் போய்விட்ட மனத்தை நாசம் செய்வது இயலாது. எனவே அதை மனோலயத்திலிருந்து விடுவிக்க வேண்டும். அதற்கு உரிய வழி மனத்தை 'ஓர்தல்' என்னும் ஏகாக்கிர சிந்தனையில் செலுத்துவதேயாகும். ஏகாக்கிர சிந்தனையால் பலம் பெற்ற சாதகனின் முயற்சியால் மனோநாசம் சித்திக்கும்.

नष्टमानसोः उत्कृष्टयोगिनः ।

कृत्यमस्ति किं स्वस्थितिं यतः ॥ 15

நஷ்ட மானஸோ த்³க்ருஷ்ட யோ³கின: ।

க்ருத்ய மஸ்திகிம் ஸ்வஸ்திதிம் யத: ॥ 15

दृश्यवारितं चित्तमात्मनः ।

चित्त्वदर्शनं तत्त्व दर्शनम् ॥ 16

த்ரு³ஸ்ய வாரிதம் சித்தமாத்மன: ।

சித்வ த்³ர்ஸனம் தத்வ த்³ர்ஸனம் ॥ 16

मानसं तु किं मार्गणे कृते ।

नैव मानसं मार्ग आर्जवात् ॥ 17

மானஸந்துகிம் மார்க்³ணேக்ருதே ।

நைவமானஸம் மார்க்^{3 3}க ஆர்ஜவாத் ॥ 17

वृत्तयस्त्वहं वृत्तिमाश्रिताः ।

वृत्तयो मनो विद्वद्यहं मनः ॥ 18

வ்ருத்தயஸ்த்வஹம் வ்ருத்திமாஸ்ரிதா: ।

வ்ருத்தயோ ம^{4 3}னோ வித்தயஹம்மன: ॥ 18

अहमयं कुतो भवति चिन्वतः ।

अयि एतत्त्यहं निजविचारणम् ॥ 19

அஹமயம்குதோ⁴ பவதிசின்வத: ।

அயிபதத்யஹம் நிஜவிசாரணம் ॥ 19

15. அகந்தை மன சொரூபம் அழிந்துபடவும், சத்திய ஆன்ம வஸ்துவில் நிலைபெற்ற மகாயோகி (ஞானி) மேலும் எந்த வித வினைகளையும் ஆற்ற வேண்டிய அவசியமில்லை. ஏனெனில் அந்த ஞானி தன் உண்மை இயல்பாகிய ஆன்மநிலையை எய்திவிடுகிறான். (மன்னுதல்-நிலைபெறுதல், யோகி-ஆன்மவஸ்துவில் ஒன்று கலந்தவன், யோகம்-ஒன்று கலத்தல், மனஉரு- மனத்தின் உருவம் (சொரூபம்), மெய்-சத்திய வஸ்து (ஆன்மா)).

16. பிரபஞ்சாதி வெளிவிஷயங்களில் கவனம் செலுத்துவதை விடுத்து, மனம் தன் அறிவின் ஒளி எங்கிருந்து வருகின்றதென்று ஆராய்ந்து அறிதலே யதார்த்தமான உண்மை உணர்வாகும். [வெளிவிடயங்கள்-பிரபஞ்சாதி விஷயங்கள், ஓர்தல்-ஆராய்ந்து அறிதல், உண்மை உணர்ச்சி-உணர்வு (Consciousness)].

17. மனத்தின் உருவமாவது (இயல்பாவது) எதுவென்று இடைவிடாமல் விசாரித்தால் மனம் என்று ஒரு பொருள் இல்லையென்று புலப்படும். இது யாவருக்கும் ஆன்மவீடுபேற்று நேரான மார்க்கமாகும்.

18. (எவ்வாறு மனத்தின் உருவத்தை விசாரிப்பதெனின்) எண்ணங்களின் தொகுப்பே மனமாகும்; எண்ணங்கள் அனைத்திற்கும் 'நான் இந்த தேகம்' என்னும் எண்ணமே ஆதி எண்ணமாகும்; 'நான் இந்த மனமா?' என்று விசாரிப்பதே மனத்தை ஆராய்ந்து பார்த்து விசாரம் செய்யும் வழியாகும். *

19. (இவ்வாறு) நானென்று எழும் இடம் எதுவென்று தனக்குள் விசாரம் செய்யின் 'நான்' என்னும் அகந்தையின் தலை சாய்ந்து, அது இல்லாது அழியும். இதுவே ஞானம் அடைவதற்குரிய விசார மார்க்கமாகும்.

अहमि नाशभाज्यहमहंतया ।

स्फुरति हत्स्वयं परमपूर्णसत् ॥ 20

அஹமி நாஸ⁴பா ஜ்யஹமஹம்தயா ।

ஸ்புரதி ஹ்ருத்ஸ்வயம் பரம பூர்ணஸத் ॥ 20

इदमहं पदाभिख्यमन्वहम् ।

अहमि लीनकेऽप्यलय सत्तया ॥ 21

இதமஹம்³ பதா³ அபி⁴க்ய மன்வஹம்² ।

அஹமி லீனகே அப்யலய ஸத்தயா ॥ 21

विग्रहेन्द्रिय प्राणधीतमः ।

नाहमेकसत् तज्जडं ह्यसत् ॥ 22

விக்ர³ஹேந்த்³ரிய ப்ராண⁴தீதம: ।

நாஹமேகஸத் தஜ்ஜ³டம் ஹ்யஸத் ॥ 22

सत्त्वभासिका चित्क्क वेतरा ।

सत्तया हि चिचित्तया ह्यहम् ॥ 23

ஸத்த்வ⁴ பாஸிகா சித்க்வ வேதரா ।

ஸத்தயாஹிசிச் சித்தயாஹ்யஹம் ॥ 23

ईशजीवयोर्वेषधीभिदा ।

सत्स्वभावतो वस्तु केवलम् ॥ 24

ஈஸஜீவயோ⁴ ர்வேஷ⁴தீபிதா³ ।

ஸத்ஸ்வ⁴ பாவதோ வஸ்துகேவலம் ॥ 24

20. (இவ்வாறு) விசாரித்துக்கொண்டே அகமுகப்பட்டு இந்த 'நான்' என்னும் ஆதி எண்ணம் ஒடுங்கும் (அல்லது அது உதித்து எழும்) மூலத்தானத்தை அடையவும், (நமது உண்மை இயல்பாகிய) 'நான்-நான்' என்னும் ஆன்ம உணர்வு தன்னுள் தானாக ஆவிர்ப்பவிக்கும். அதுவே பூரண ஆன்ம வஸ்துவாகும்.

ஒப்பு: நானுரன மன் உள்நாடி உளம் நண்ணவே
நானும் அவன்தலை நாணமுற - நான்நானாத்
தோன்றும் ஒன்று தானாகத் தோன்றினும் நான் அன்றுபொருள்
பூன்றமது தானும் பொருள். -உள்ளது நாற்பது, 30

21. நானென்னும் சொல்லின் உண்மைப் பொருளாக விளங்கும் 'நான்-நான்' என்னும் ஆன்ம இருப்புணர்வே எண்ணங்களற்ற தூக்கத்தில் உள்ளது; எண்ணங்களற்ற விழிப்பு நிலையிலும் அது உணரப்படுவதாகும். (நான் அற்ற - 'நான்' என்னும் ஆதி எண்ணத்தினால் உருவாகும் அனைத்து எண்ணங்களும் இல்லாத)

22. (உண்மை நோக்கில்) உடல் (ஸ்தூல தேகம்), மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி ஆகிய ஐம்பொறிகள், மனம், உயிர் (பிராணன், மூச்சுக்காற்று), அகந்தையிருள் ஆகிய இவை எல்லாமும் சுயமான அறிவு இல்லாத ஜடப்பொருள்களேயாகும்; அவை சத்வஸ்துவாகிய 'நான்-நான்' என்னும் ஆன்ம உணர்வு ஆகாது. (அதனால் ஒருவன் தனக்குள் விசாரத்தால் ஆழ்ந்து அந்த 'நான்-நான்' என்னும் ஆன்ம உணர்வைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும்).

23. (அவ்வாறு விசாரத்தால்) ஆன்ம உணர்வைத் தனக்குள் தேடிக் கண்டுபிடித்தால், என்றும் உள்ளதாகிய அந்த உள்ள பொருளை (வஸ்துவை, ஆன்மாவை)யன்றி, அதற்கு அன்னியமாக (இரண்டாவதாக) வேறு எந்த பொருளும் இல்லவேயில்லை என்ற உண்மை புலப்படும். இந்த ஞானம் உதித்தவுடன் என்றும் இருப்பதாகிய 'நான்-நான்' என்றும் ஆன்ம உணர்வு ஒன்றே நமது உண்மை இருப்புணர்வாக விளங்கும்.

24. உண்மை இருப்புணர்வாகிய இயல்பினால் நோக்கும்போது ஜீவனும், ஈசனும் ஒரு பொருளாகிய 'ஏகவஸ்துவே' என்பது விளங்கும். 'ஈசன் சர்வசக்திமான், ஜீவன் அசக்தன்' என்னும் உபாதி உணர்விலேயே பேதங்கள் தோன்றுகின்றன. (உபாதி-தோற்றம், ஈசன்-உபாதிரஹிதன், ஜீவன்-உபாதிஸஹிதன்).

वेषहानतः स्वात्मदर्शनम् ।

ईशदर्शनं स्वात्मरूपतः ॥

25

வேஷ ஹான த: ஸ்வாத்ம த³ர்ஸனம் ।

ஈஸாதர்ஸனம் ஸ்வாத்ம ரூபத: ॥

25

आत्मसांस्थितिः स्वात्मदर्शनम् ।

आत्मनिर्द्ध्या दात्मनिष्ठता ॥

26

ஆத்ம ஸம்ஸ² திதி: ஸ்வாத்ம த³ர்ஸனம் ।

ஆத்ம நிர்³த்வயா த³ாத்ம நிஷ்²டதா ॥

26

ज्ञानवर्जिताऽज्ञानहीन चित् ।

ज्ञानमस्ति किं ज्ञातुमन्तरम् ॥

27

ஜ்ஞான வர்ஜிதா அஜ்ஞான ஹீனசித் ।

ஜ்ஞான மஸ்திகிம் ஜ்ஞாது மந்தரம் ॥

27

किं स्वरूपमित्यात्मदर्शने

अव्ययाभवापूर्णचित्सुखम् ॥

28

கிம் ஸ்வரூபமி த்யாத்ம த³ர்ஸனே ।

அவ்யயா அ⁴பவா அஅ பூர்ணசித்ஸ²ுகம் ॥

28

25. (என்றும் நமது உண்மை இயல்பு தானாக (ஸ்வயம் பிரகாசமாக) நம்முள் ஒளிர்ந்து கொண்டிருப்பதால்) நாம், ரூபாதிகளாகிய தோற்றங்களை நீக்கி (உபாதிகளை நீக்கி), தன்னுடைய யதார்த்தமான 'நான்-நான்' என்னும் ஆன்ம உணர்வைத் தேர்ந்து, அதில் நிலைபெறுதலே ஈசனை உணர்வதாகும்.

26. 'நான்' என்னும் ஆதி எண்ணத்திலிருந்து உருவாகும் அனைத்து எண்ண ஓட்டங்களையும் தவிர்த்து, தனது உண்மை இயல்பாகிய 'நான்-நான்' என்னும் ஆன்ம இருப்புணர்வாம் தானாக இருப்பதே தன்னை அறிதலாகிய ஆன்ம ஞானத்தை அடைவதாகும். ஏனெனில் இந்த 'தான்' என்பது என்றும் இரண்டற்றதாகும். இதற்கு அன்னியமாக வேறுபட்டு எழும் அகந்தைமன 'நான்' என்பது என்றுமே இல்லாததொரு பொய்மையாகும். தனது உண்மை சொரூபமாகிய 'நான்-நான்' என்னும் ஆன்ம உணர்வில் திளைத்திருப்பதே 'தன்மயநிஷ்டை' என்று வேதாந்தத்தில் கூறப்படுகிறது.

27. அகந்தை மனக் குழப்பத்தினால் அஞ்ஞானியென்றும், அது தெளிந்து 'நான்-நான்' என்னும் ஆன்ம உணர்வில் திளைத்திருக்கும் ஞானியென்றும் நினைப்பது அகந்தைமனக் கற்பனைகளேயாகும். உண்மையில் 'நான்-நான்' என்னும் ஆன்ம பிரகாசம் மேற்கூறப்பட்ட ஞான, அஞ்ஞானங்களாகிய எண்ணங்கள் எதுவுமற்று சுயமே விளங்குகின்றது. ஆகவே நாம் நாமாக இருக்கவேண்டுமேயன்றி, நமக்கு அன்னியமாக அறிந்து கொள்வதற்கென்று தனிப்பட வேறொன்றும் இல்லை.

ஒப்பு: (1) என்னை அறியேன்நான் என்னை அறிந்தேன் நான்
என்னல் நகைப்பிற்கு இடனாகும் - என்னை
தனைவிடயம் ஆக்க இருதான் உண்டோ ஒன்றாய்
அனைவர் அனுபூதி உண்மையால். - உள்ளது நாற்பது, 33

ஒப்பு: (2) அறிவும் அறியாமையும் அற்றது அறிவாமே
அறியும் அதுஉண்மை அறிவுஆகாது-அறிதற்கு
அறிவித்தற்கு அன்னியம் இன்றாய் அவிந்தலால் தான்
அறிவாகும் பாழ்அன்று அறி. - உள்ளது நாற்பது, 12

28. தனது உண்மை இயல்பு எதுவென்று உணர்ந்தால், அது ஆதியந்தமற்ற 'சத்' (இருப்பு) ஆகும்; மேலும் அகண்ட, பின்னப்படாத 'சித்' (சைதன்யம், உணர்வு), மற்றும் 'ஆனந்தம்' ஆகும்.

बन्धमुक्त्यती तंपरं सुखम् ।

विन्दतीह जीवस्तु दैविकः

29

³பந்த⁴ முக்த்யதீ தம்பரம் ஸுகம் ।

விந்த³ தீஹஜீ வஸ்து தைவிக: ||

29

अहमपेतकं निजविभानकम् ।

महदिदं तपो रमण वागियम् ॥

30

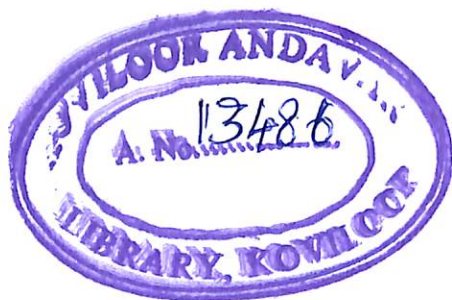
அஹம பேதகம் நிஜவி⁴ பானகம் ।

³மஹ³திதம் தபோ ரமண வாகியம் ||

30

29. (இவ்வாறு) அகந்தையினால் கட்டுண்டேன் என்றும், மாறாக ஆன்மவீடு பேறுற்று விடுதலை (முக்தி) அடைந்தேன் என்றும் இருமை உணர்ச்சிகளற்று, என்றும் 'நான்-நான்' என்னும் ஆன்ம இருப்புணர்வில் திளைப்பதே இறைவனுக்குச் செய்யப்படும் உண்மைப் பணியாகும்.

30. இவ்வாறு 'நான்' என்னும் அகந்தை உணர்வு அழியப்பெற்று, 'நான்-நான்' என்னும் ஆன்ம உணர்வில் (I-I Consciousness) திளைத்திருப்பதை நன்றாகத் தெரிந்து கொள்வதெதுவோ, அதுதான் கிரேஷ்டமான 'தபஸ்' என்று இந்த 'உபதேச உந்தியார்' என்னும் வேதாந்த கிரந்தத்தில் உபதேசித்தருள்கின்றார் 'தான்-தான்' என்னும் ஆன்ம உணர்வேயாகிய பகவான் ஸ்ரீரமண மகரிஷிகள்!

ஓம் நமோ பகவதே ஸ்ரீ ரமணாய

ஸ்ரீ ரமண பக்த ஸமாஜத்தின் இதர வெளியீடுகள்

1. திருக்கு திருசிய விவேகம்
2. அருணை ரமணரும் அன்பு அன்னையும்
3. அருணைரமணேசன் திருவேங்கடமுடையானே
4. ஸ்ரீ ரமண சந்நிதி முறை பூங்கொத்து - 1
5. சிவபுராணமும் ஸ்ரீ ரமண புராணமும்
6. திருவண்டப்பகுதி
7. அருணை ரமணேசன் ஆறுமுகப் பெருமானே
8. திருச்சாமுல்
9. ஸ்ரீ ரமண சந்நிதி முறை சங்கிரகம்
10. திருப்பாவையும் திருவெம்பாவையும்
(மார்கழி மாத பாராயணத் திரட்டு)
11. அவஸ்தாத்ரயம்
12. Upadesa Saram An Introduction And Overview
13. மணமாலை இன்பம் - அக்ஷரமணமாலை இன்பம்
14. உள்ளது நாற்பது & உபதேச உந்தியார்

தாருகவன ரிஷிகள் தாம் ஆன்ம ஞானம் அடையும் மார்க்கத்தைக் காட்டியருளும்படி இறைவனை வேண்டினர். அதனால் உண்மையாக ஈசுவரனுக்குத் தம்மை சரணாகதி செய்தனர். அவர்களின் மனமாற்றம் உண்மையானதென உணர்ந்த இறைவனும் தாம் தாருக வனத்திற்கு வந்த நோக்கம் நிறைவேறியதென மகிழ்ச்சி அடைந்தார். முதலில் ரிஷிகள், மற்றும் அங்கிருந்த அனைவரின் மீதும் தம் அருட்பார்வையைச் செலுத்தி அவர்களின் மனத்தை அமைதிப்படுத்தி, அவர்கள் அவருடைய உபதேசத்தை சரியான முறையில் கிரஹித்துக் கொள்வதற்குரிய பக்குவத்தை ஏற்படுத்தினார். பின்பு தம் உபதேசத்தை ஆரம்பித்தார். இதை ஸ்ரீமுருகனார் தமது திருவுந்தியாரில் கீழ்க்கண்டவாறு கூறுகிறார்:

காத்தருள் என்று கரையக் கருணைக்கண்

சேர்த்தருள் செய்தனன் உந்தீபற

சிவன் உபதேசம்இது உந்தீபற.

- திருவுந்தியார், ஸ்ரீரமண சந்நிதிமுறை, 1376.

இதுவரை நடந்த நிகழ்ச்சிகளையெல்லாம் ஸ்ரீமுருகனார் திருவுந்தியார் நடையில் பாடி வந்தார். சிவனுடைய உபதேசத்தை கூற ஆரம்பிக்கும்போது, இதை சாக்ஷாத் ஈசுவரனையாகிய ஸ்ரீபகவான் அல்லவா அருளவேண்டுமென்று, ஸ்ரீபகவானிடம் தொடர்ந்து திருவுந்தியாரை இயற்றியருள வேண்டினார். தாம் ஈசுவரனே என்னும் சத்தியத்திற்கு உட்பட்டும், ஸ்ரீமுருகனாரின் அன்பிற்குக்கட்டுப்பட்டும் ஸ்ரீபகவான் தாம் அன்று தாருகவனத்தில் அருளிய சிவோபதேசத்தை மீண்டும் திருவுந்தியார் இசை நடையில் வார்த்தைகளில் வடிக்கலானார். ஸ்ரீமுருகனாரின் முயற்சியால் ஸ்ரீபகவான் அருளிய இந்த உபதேசம் காலகாலத்திற்கு ஆன்மிக மெய்யன்பர்களுக்கு ஒப்புயர்வற்ற ஒரு வழிகாட்டுதலாக அமைந்திருக்கிறது.

.....மற்றைய விவரங்களை நூலில் பார்க்கவும்